

KIS LAP

1903. 589.

HÓ GOLYO. (Lásd a 7. lapon.)

1903. január 4-én.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

A HÁROM KENYERES-PAJTÁS.

— Elbeszélé. —

Irta GAAL MÓZES.

Első fejezet.

A Máli néni kosztosai.

MÁLI néni az iskola közelében lakott, éppen a piacz-soron. Abból élt, hogy apró diákokat tartott a hátsó szobájában. Azoknak adott kosztot, azokra mosott, azokat szidta, ha reá szolgáltak; de szerette is, mint ha a maga gyermekei lettek volna.

Kényes gyermeket nem fogadott magához, mert ő nagy uri ellátást nem adott a gyermekeknek. A szoba is egyszerű volt. Az asztal kopott és tele tinta-folttal, a székek elnyúttek, az ablak-fája össze-vissza volt faricskálva. Husz esztendő óta minden kosztos ezen az ablak-fáján próbálta meg, vajjon elég éles-e a bieskája. Egy-egy név volt belevésve, melyet onnan sem Máli néni, sem a vén Zsuzsa, a mindenes eselédleány, lesurolni nem tudott.

Két vas ágy is volt a szobában s egy vén fa-kanapé, melyhez hasonlót csak faluhelyen készítenek ma. Mikor Máli néni vette, akkor tele volt pingálva virággal, most már oda a virág róla, de azért ülni is, hálni is lehet rajta. Már pedig az ilyen butordarab arra való, hogy üljön vagy háljon rajta a diák, nem arra, hogy egész nap a virágjait bámulja.

A Máli néni kosztosai arra is használták a kanapét, hogy táncoljanak rajta. Így a virágoknak okvetetlenül el kellett pusztulniok.

Vala pedig Máli néninek három darab kosztos diákja. Egy faluból hozták egy szekéren, s egyszerre rakták le őket, s egyszerre is bízták a Máli néni kezére, aki ugyan-abból a faluból került a városba, mikor a megboldogult férje urát bevették a vármegyéhez hajdunak.

Az egyik fiu az özvegy kántorné fia volt. Ezt Gáspárnak hívták; a másik a fazekasé, ezt hívták

Menyhértnek; a harmadik a kovácsé, ezt hívták Boldizsárnak. Gáspár czingár volt, finom arczu, nagy fekete szemü; Menyhért hirtelen szöke, csontos és nagyra nyult; Boldizsár fekete, mint ha szénport evett volna mindig és erős, mint egy növendék tulok. Ő evett a legtöbbet a pajtásai közül s a vékony-pénczü Gáspárt még a saját vére árán is megvédte volna bárki ellen.

Máli néni azt mondta az első este, hogy a két ágyba Menyhért és Boldizsár fekszik, (mert ők három pengő forinttal többet fizetnek) a kanapéra pedig Gáspár.

Ekkor Boldizsár kijelentette, hogy ő azt nem engedi meg, mert a kanapén ő akar hálni. Az ő ágyába feküdjék Gazsi. Menyhért sem akart rosszabbnak látszani, mint Boldizsár; ő meg erősködött, hogy csak azért is az ő ágyába feküdjék Gazsi, ne a Bódiéba.

Bódi és Menyhért e miatt még az nap este összevesztek, hajba kaptak, s minek utána Bódi legyürte pajtását a földre, leszorította a két kezét s így szólott hozzá:

— Ha neked kedves az életed, esküdjél meg, hogy többé nem akarod a te ágyadba fektetni Gazsit!

Máli néni hagyta a fiukat verekedni. Husz esztendő alatt sok mindenféle verekezésben tett ő már igazságot, de még ilyen fura oka egyik verekezésnek sem volt.

MÁLI NÉNINEK HÁROM KOSZTOS DIÁKJA.

Gazsi úgy oldotta meg a kérdést, hogy két hétig feküdt a Bódi ágyában, két hétig a Menyuséban. Bódi pedig úgy oldotta meg, hogy este ő lett leghamarabb álmos, lefeküdt a kanapéra, s ilyenkor Menyus kénytelen volt az ő ágját foglalni el.

Ha pedig Bódinak a heti-vásárok alkalmával holmi ennivalót küldött be az édes anyja, hát Gazsinak le kellett ülnie az asztalhoz, s addig nem volt szabad fölkelnie, míg mindent fel nem faltak. Menyus is kapott belőle, de a legjobb falatok Gazsinak jutottak.

No az igaz, hogy a vékony kis legényke meg is érdemelte, hogy a pajtásai ilyen nagyon szerették s kényeztették. Olyan gyöngéd volt, mint valami leányka. Mind a kettőnek megcsinálta a dolgozatát. Mind a kettőt lerajzolta. Ő csinálta a papiroshajót, a sárkányt; készelt ezerféle furfangos játékot. Mindenre kész volt, amire pajtásai felszólították.

A két másik bumfordi pedig, ha veszekedett: ez mindig csak azért történt, mert egymáson akartak tenni a Gazsi iránt való szeretetben.

Máli néni csak esudáját látta. Ha a Bódi tányérjára nagyobb darab hust talált tenni, s a Gazsiéra kisebbet: a nagyobb darab villámgyorsan oda röpült a Gazsi tányérjára; Menyus a tésztával cselekedett hasonlóan. Szegény Gazsi utójára kezdte magát szégyenlenni a néni előtt.

— Neked muszáj sokat enned! parancsolta Bódi, mert te sovány vagy mint a keszeg, s én megfogadtam az édes anyádnak, hogy gondodat viselem.

Egyszer egy kamasz fiú szegény Gazsit meglökte az utczán, s a vézna fiúcska elesett.

Bódi és Menyus, mint két komondorkölyök úgy esett a fiúnak, s valóságos utczai zür-zavart csináltak. Még a város-szolga is oda jött s a két imposztort be akarta kísélni, de Bódi intett Menyusnak, s a következő pillanatban már üthette a város-szolga bottal a nyomukat.

Az iskolában úgy hívták őket: *kenyeres-pajtások*. A tanár pedig azt mondta:

— Napkeleti három király.

Az-nap este Menyus így szólott pajtásaihoz:

— Hát ha belőlünk igazán három király lenne?

— A te fejedre apád agyagból csinálna koronát, veti oda Bódi, az enyémre apám vasból kovácsolna. A Gazsié lenne aranyból.

Menyus addig kérte Gazsit, míg lerajzolta mindhármukat királyi pompában, koronás fejfel. S habár akkor este savanyu krumplit vacsoráztak, mégis királyi álmokkal játszott a lelkük.

Oh aranyos álma az ifju léleknek, milyen bűbájos színekkel tudod te a jövőt festeni! Hadd ragyogjon a három fiúcskának a fején a korona! Míg ott ragyog, addig boldogok.

(Folytatása következik.)

ARANY KALASZOK.

Nem beszélni kell a jót, hanem tenni.

*

A rosszat megbánni erény, de még nagyobb erény, ha el sem követjük.

*

Mindenki tévedhet, de csak az oktalan ragaszkodik a tévedéshez.

*

A gyöngék is erősökké válnak, ha egyesülnek.

*

Irtózzunk a hazugságtól: nehéz belőle kibonyolódni. Mert, hogy egy hazugságot leplezzünk, husz mást kell kigondolnunk.

*

A SZEGÉNY GAZDAG EMBER.

— Példázat. —

Irta Etelka néni.

EGYSZER volt egy ember, akinek — akár hiszitek, akár nem — volt csak egy faluban is mennyi ház! Hát még száz faluban! Ennyi háza volt a mi emberünknek, ezen fölül még sok-sok szántó-földje is. Képzelték el, milyen rém-gazdag volt János gazda! Azt tudjátok ugy-e, hogy egy napnak van 24 órája és egy órában van 60 percz. Már most ha János gazda akarta volna, akár minden perczben más-más házban lakhatott volna. Ami nem mulatságos ugyan, de a gazdagság sem fenekig boldogság ám mindig. Nem is volt boldog János gazda, mert nem látott maga körül soha egy teremtett lelket sem. János gazdának t. i. nem volt sem felesége, sem gyermeke, sem rokona, sem barátja. Szóval: senkije, semmiye a száz faluján kívül. És ezért is busult, busult és boldogtalan volt minden nagy gazdagsága mellett, szegény gazdag János bácsi.

— Minek is nekem ez a sok-sok gazdagság, mondogatta magában, ha nincs kiért szerezzem, kire hagyjam?

Fohászt küldött fel az égbe, bár megsegítené őt a jó Isten abban, hogy ne lenne egyedül. Megelégedne ő akkor *egy* házikóval is.

Egyszer, amint nagy-buslakodva néz ki az ablakon: mit lát? Egy magához hasonló embert látott meg, aki nem volt más, mint egy szegény vándor. Kiszalad elejébe, kérdi tőle honnan jó s mi járatban van?

— Ehes vagyok, mondja a szegény vándor. Dolgoznám, de nem akad munka. Házzal házra járok és merő zárt kapura találok. Nem jó lélek az, aki a szegény ember előtt becsukja az ajtót.

János gazda majd hogy sirva nem fakadt a méltatlankodástól. De hogy is ne?... mikor a szegény ember előtt ő nem csukta be a kapuját. De hát ő egymaga hogyan is lakjon mindenik házában?

— Mert hogy az a sok ezer ház ahol te szegény ember bekopogtattál, mind az enyém, mondá szomorúan.

Tátva maradt a szegény ember szája erre a beszédre.

— Most pedig kerülj beljebb az én szomorú hajlékomba. Perpatvart, gyermekzajt nem fogsz hallani. Enni-inni valód

azonban annyi lesz, hogy akár a füled is kétfelé álljon tőle.

No de töltözött is a szegény vándor! Rég ideje nem volt ilyen jó dolga. Mikor aztán elköszönt, így szólt hozzá a gazda:

— Dejszen, nem addig a! Nem akarom, hogy ha étlen-szomjan erre vetődne még valami szegény vándor, ismét zárt ajtóra találjon. Egyet mondok kettő lesz belőle: fogadj el tőlem egy ilyen házat minden hozzá-tartozásával egyetemben!

Nagyot nézett a szegény vándor munkás. Hamarosan föl is gondolta magában, hogy milyen jó is volna, ha ide hozhatná az ő kedves jó feleségét, apró zajos gyermekeit, akikre a nagy munka-hiány miatt nem birt keresni. Ilyen háza-tája otthon még a grófnak sincs.

Tovább is gondolkodott volna, ha János gazda félbe nem szakítja.

— Nos öcsém, hát mi lesz?

— Édes uram... Jaj, talán álmodom és nem is való igazság az, amit hallok... Csipje meg csak jó uram az orromat, éber állapotban vagyok-e? Ha csakugyan nem álmodom, akkor hála örömet fogadom el a felkinált ajándékok.

Megesipte János gazda a vándor orrát úgy, hogy ez fölajdult és oda kapott.

— No már mostan elhiszem, hogy tiszta valóság ez, ami velem történik. De hát egy kérésem mégis volna: hogy az én jó feleségemet és drága gyermekeimet is elhozhathatnám ide, mert azok nélkül nem ér semmit nekem a gazdagság.

— Már hogy ne hozhatnád? mondja János gazda. Sőt ennél is többet mondok: ne sajnáld a fáradságot édes fiam (mert most már az én fiam vagy) szólj a te legkedvesebb barátodnak, jöjjön el ő is az ő hozzá-tartozói al együtt. Ot is megajándékozom egy házzal a hozzá való földekkel együtt. És az is szóljon az ő legkedvesebb barátjának, aki szintén kap egy házat és így tovább. Mert el akarom osztani ezt a száz falut. Nekem csak egy ház maradjon, ahol öregségemre meghuzhassam magamat.

Elindult a gazdagon megajándékozott vándor munkás. Az öröm és szeretet úgy meggyorsította a lépéseit, hogy nagyon rövid időn már otthon is termett övéi között.

Az asszonynak hamarjában elmondta, mi történt vele. És csak annyit szólt mindnyájuk csodálkozására, hogy:

— Kocsira lúdánk, kocsira párnánk, kocsira gyerekek!

Es közölte a szerencse-hirt az ő legkedvesebb barátjával is, aki elejénte tréfakép vette az egész dolgot; de hogy látta

a nagy felkészülődést, örvendve sietett haza maga is, szegényes holmijét fölrakta a szekérre, a családját meg a tetejére ültette, és hajtott a boldog cél felé. Persze nem felejtette el a meghagyáshoz képest szólni az ő legkedvesebb barátjának is, aki aztán úgy tett mint az első, mind-addig, míg telt a száz faluból.

Volt ott vig zene-bona, mikor a sok-sok család bevonult az eddig lakatlan sivár falvakba. János gazdának is akadt most dolga elég: szétosztani ezt ennek, azt amannak, kinek melyik jobban illett. És olyan jól végezte, hogy egy zúgolódó szó sem lehetett hallani. Csak szépen megköszönték, édes atyjoknak szólították, a gyerekek meg nagyapóknak.

— Csókolom a kezét nagyapó! Így szaladtak elejébe János gazdának.

János gazda, akinek már most csak egy háza maradt, mégis oly boldog volt, hogy száz faluba sem fért volna bele a boldogsága. Csókolgatta a fogadott unokáit, mint ha a saját vérei voltak volna.

Igy lett János gazdából a száz falu nagyjának apja, aprájának meg a nagyapja.

A nagy elégedetlenséget meglegedés váltotta fel, a kínos csöndet örökös zaj és vidám kacagás, dalolás. Szomorú embert bizony ott látni nem lehetett.

János gazdának hogyan viselték gondját, azt elmondani én nem tudom, de nem is lehetne: ha elképzelitek, mennyien voltak azok, akik szerették, kegyelték és tisztelték.

E példából láthatjátok:
Gazdagság magában átok.
Boldogság: ha megoszthatod
Amit a jó Isten adott.

INNEN-ONNAN.

Ceylon szigete, Elő-Indiának legszebb területe Aki először látja meg a tenger-körülövezte föld-darabot, méltán nevezze földi paradicsomnak. Sűrű erdőségek, ragyogó, színes virágok, a forró égőnek csodás fái borítják. Kenyér-fa, pálma- és gyapju-fa dus változatosságban gyönyörköd-teti az utazó szemét. Sehol sincs annyi kókusz-pálma erdő, mint Ceylonban és sehol

FALU CEYLONBAN.

DZSUNGELBEN LEVŐ HÁZAK.

sem található egymás mellett annyi drága-kő, mint ennek a csodálatos szigetnek talajában. A lakosság fő jövedelmét a tea-ültetvények szolgáltatják. Sok hasznos hajt azonban a kókusz-fa, a kakaó, a kina-héj és egyéb ritka termék is. Nem jelentéktelen a gyöngy-halászat sem. Nem csak a városai, de falvai is érdekesek, mert gyönyörű fák árnyékolják be házaikat. Még az őserdőkben, az úgy-nevezett dzsungelekben is fellelhetők emberi lakások.

*

Mióta fűtenek kő-szénnel? 1197-ben, midőn a fa és más tüzelő-szer a mostani Belgiumban nagyon drága volt, egy *Hullioz* nevű lüttichi Kovácsnak az a gondolata támadt, hogy a fekete földet, melyet talált, fűtésre használja. Az ő neve után hívják a kő-szén francziául *houille*-nak. (Olv. *ulj.*) Belgiumban ez időtől kezdve nagy mértékben üzték a kőszén-bányászatot, míg másutt csak sokkal később kezdtek. Így hát mind-össze 705 év óta használják a kő-szén tüzelésre.

*

Az első világ-kiállítást 1851-ben Londonban rendezték. A kiállítás 14,837 kiállítója közül 7381 angol volt. Az Egyesült-Államok 4990, Franciaország 1710, Poroszország és a német államok 1536, Ausztria pedig 731 kiállítóval vett részt ezen a kiállításon. — Magyarországon 1842. augusztus 25-én, a régi Vigadó termeiben nyílt meg az első kiállítás. Csak országos jellege volt és az akkori magyar mű-ipar állapotát mutatta be. Rendezője az országos ipar-egyesület akkori al-igazgatója, *Kossuth* Lajos volt.

*

Magas házak az ó-korban. A magas ház nem az új idők találmánya. Már az ó-kori Rómában olyan magas házakat építettek, hogy például Aristides korában az állam megtiltotta, hogy hetven, majd hatvan lábnál magasabbra lehessen építeni. Karthagónak egy részében a házak tulnyomó száma hét-nyolcz emeletes volt.

H Ó - G O L Y Ó.

(Képpel a czimlapon.)

*Füek, lányok! Nézzétek csak
Mit készített Pál barátunk.
Hó-golyója óriási,
Olyat bizony ritkán látunk.*

*Alig tudja görgetni már,
Kis huga is segít neki.
Még Bodri is meglepődik:
Mi dolog ez, meg nem érti.*

*Meg nem érti, ily nagy golyó
Hogy kerül ki apró kézből?
S amíg ugat, Palikára
Csodálkozva, kérdőn néz föl.*

*Hogy csinálta? — Megmondom én:
Hát bizony csak kitartással.
Nagy munkát csak ezzel végzünk,
Csak vele és semmi mással!*

Andor diák.

TEMETIK NAGYAPOT.

Irta Benedek Elek.

MONDOK én nektek majd sok vidám
történetet nagyapóról, de most bá-
natos a szívem, gyerekek...

Nagyapónak sok-sok unokája, dédunokája
volt. Nagyapónak hívták a falubeli gyerekek
is mind, de mégis csak hozzám, az én szí-
vemhez állott legközelebb, mert nagyapó az
én édes apám volt. Hiába ütötte meg feje-
met a dér: nagyapót ha láttam, nagyapóra
ha gondoltam, gyermeknek éreztem maga-
mat. Hatalmas erős alakja hiába rokkant
meg, én mindig a szép-szál magas em-
bert láttam, aki réges-régen fölkapott
karjára s könnyű pehelyként vitt föl magas
hegynek a tetejére. Hát még esténként,
mikor nehéz munka után a ház népe már
pihenőre készülődött, az én édes apám még
mindig nem volt fáradt: ráültetett a tér-
dére s halk, altató dudolással vitt... hová
vitt?

Gyi te lovam, Barassóba!
Mit hozzak a fiacskámnak?
Csengőt-bongót a nyakára,
Arany vesszőt a hátára,
Gyi, te fakó, gyi!

Hajh Istenen, de szép volt az én gyermek-
korom! Mi tenger mesét, mi tenger nép-
történetet mondott nekem édes apám!
Különösen a régi világból, a székely tanár

életéből. Azoknak a székely tanároknak az
életéből kikiról így zengett a nóta:

Ihol jönnek, ihol, a székely tanárok,
Akiknek a Tisza s a Duna csak árok.

Hát ezeknek a történeteknek majd mind
sorját keritem. De most temetik nagyapót.
Mit mondok: temetik? Eltemették. Nagy-
apó alszik, nagyapó nem mond több mesét,
a régi székely tanárokról többé nem mesél.
Nagyapót eltemették, de az én lelki sze-
meim azóta még mind azt a szomorú képet
látják, amint temetik nagyapót. A koporsó
leszegezve kiűn az udvaron. Körülötte feke-
téllek nagy sokaság. Az emberek szemében
köny. Az unokák, a dédunokák nagy se-
rege hangosan zokog. Fel-felsírnak szívet
hasogatón: »Édes jó nagyapó!« S mikor
fölemelik, indítják a koporsót: »Oh jaj,
viszik nagyapót!«

Nézzetek ide: a sok nagy férfi s asszony
közt mennyi gyermek! Ezek mind eljöttek,
hogy kikisérjék nagyapót a temetőbe. Arczu-
kon ott borong a bánatos gondolat: nem
látjuk többé nagyapót. Nem áll meg az
utcán, amint végig tipeg; nem néz reánk
mosolyogva, megkérdezően: »Hát te ki fia
vagy?« S felelvén szépen, rendesen, nagyapó
a zsebébe nyult, abba a mély zsebbe, mely
sohasem volt üres; melyben mindig volt
alma, körte, dió, mogyoró. »Nesze édes
fiam, nesze.«

Nagyapót minden gyermek szerette, tőle
egy sem húzódozott, de sőt inkább messzi-
ről szaladtak feléje, köszöntek neki:

— Adjon Isten jó napot, nagyapó. Hová
megy?

— A mezőre, édes fiaim, a mezőre.

— Elfárad, nagyapó.

— Majd megpihenek a mezőn, a fa
árnyékában. Lássátok fiaim, ott esik csak
e fáradt testnek igazi pihenése. A jó Isten
vet ott ágyat nekünk, az ő keze takar be.

Kopp, kopp, koppan nagyapó pálczája s
tovább mendegél. S hangzik utána a gyer-
mek-szívek jó kívánsága:

— Isten segítse, nagyapó!

No szegény gyerekek, sirjatok, viszik
nagyapót. Busan kongnak a harangok,
mind azt kongják, mind azt sirják: gin-
galló, gingalló, meghalt a nagyapó. Mindég
gyalog szeretett járnai, mivel hogy törődött
teste nem állotta a kocsi-rázást, de ime
most kocsin, gyászfekete kocsin a koporsó,
abban alszik nagyapó, nem kérdi senkitől:
hát te ki fia vagy? Nem tart pihenőt a
mezőről jövet egyik-másik kapuban, hogy
mesét mondjon a gyermekeknek.

Gingalló, gingalló, meghalt a nagyapó.

Ime, hiába haladt a kocsi olyan lassan, ott áll már a megásott sir szélén: abba belefektetik nagyapót. Hullnak a göröngyök, dübörögve hullnak. Jertek gyerekek, jertek! Vessetek ti is egy darabka földet a koporsóra, csak egy kicsikét, akkorát, mint egy mogyoró... Emlékeztek, hogy sokszor adott nektek zörgő diót, mogyorót? Kopp, kopp!... meghallja, bizonyosan meghallja nagyapó s édesebb lesz tőle az ő álma.

Törüljétek le a könnyet, gyerekek s imádkozzatok. Kérjétek a jó Istent, hogy adjon a ti szüleiteknek oly szép, hosszú életet, mint aminő szépet s hosszú adott nagyapónak. Hogy érezhessétek magatokat gyermekül még deresedő fejjel is, mint ahogy én érzém magamat. De boldog egy

ézés is ez, gyermekek! Mikor már Isten gyermekkel, unokával áld meg s még mindig mondhatjuk: hála Istennek, él az édes apám, él az édes anyám! Amikor valóképen mi támogatjuk legyöngült, elerőtlenedett szüleinket s mégis az az érzésünk, hogy ők támogatnak minket. Ezt az érzést ti ma még nem ismeritek — bár ismerétek meg!

Nagyapót eltemették. Láttam, könnyeim közt láttam, hogy eltemették. De nagyapót hiába temették el: ő csak szépen elcsöndesült, csöndesen alszik. Nagyapó él a mesékben, a történetekben, melyeket róla s általa irtam és írok majd nektek is.

Most bánatos a szívem, ne várjatok ma tőlem vidám történetet.

AZ ÁLDOMÁS VÉGE.

Gazduram a vásárról malacczal jön vissza.
Kocsmához ér, az áldomást — gondolja — megissza.

Malacz koma megijed: »Rossz vége lesz ennek!
Ha idején meg nem ugrom, bizony még meg-
esznek.«

Bodri meg a malacot gyilkos szemmel nézi:
»Nem fogok én veled otthon — gondolja — meg-
férni.«

Malacz ugrik — gazduram hencseredik hátra...
Száz darabban az üveg, úgy a földhöz vágta.
Kocsmárosné asszonyomnál mégse vész az kárba:
Drága lesz az áldomás, gondolja magába.

A HÓPELYHEK zugolódtak az égben. A csillagok amint hajnalban visszatértek az égbe, csodadolgokat meséltek nekik a föld szépségéről, a halmokról, hegyekről, az ezüst tükrű folyokról, a zugó erdőkről és az emberekről.

Egyik hópehely a másik után kopogtatott be Szent-Péter apóhoz. Szent Péter már nem is pipázgathatott békével.

— Édes apó, nyisd ki a kaput! Szeretnék lemenni a földre, könyörgött az egyik hópehely.

— Takarodsz ki innét? rivalt rá az öreg szent. Mit keresnétek a földön? Hiszen a föld a ti sírotok. Lehulltok, elolvadtok, piszkos sárrá változtok.

— Az esti csillag mesélte, szólt ismét egy fürgé kis pöhölyke, hogy milyen szép odalenn s milyen pompás a levegőben táncolni!

— Engedj ki Péter apó! Engedj! zsi-bongtak valamennyien.

— Nem hallgattok? Mindjárt előveszem a kovámat, tüzet csiholok közétek. Menten elolvadtok!

Erre a hópehelyek nagy riadozva az ajtó felé rohantak.

— Azért mondom! dörmögött Péter apó. Majd csak akkor repültök ti ki, amikor én akarom. Addig pedig legyetek békén, mert!... Hol is az a kova?

A hópehelyek nem várták meg, míg Szent Péter a kovát előkeresi. Ugy szétrebbentek, mint ha közéjük durrantottak volna.

Hanem azért még soká nem aludtak el. Táncoltak ugrándoztak s a felhők fölött uszkáló hold ezüst fénnel hintette be a fehér ruhájukat.

A többiek pedig már rég aludtak s álmodoztak az est iajnali csillag meséiről... midőn két kis hópehely összebujva sugdosódott.

A legvásottabb két hópehely volt. A hópehely-iskolát is elkerülték ha csak tehették; pedig ott tanulták meg a hópehelyek a gyönyörű tánczólást, bukfenczezést, kerengést és repülést a levegőben.

— Azért is kimegyünk! mondta Csillám az egyik hópehely.

— De hogyan? kérdezte tőle Pörge, a másik pelyhecske.

— Nem tudod, hogy a hold kibuvik hajnal felé s körül néz a földön? Akkor mi is kisurranunk ügyesen.

— Jaj de jó lesz! örvendezett Pörge s vagy hatszor pördült meg.

— Csöndesen! szólt csillám, jöjj utánam.

Óvatosan vezette Pörgét s szerencsésen ki is surrantak a nyíláson. A hold észre sem vette őket, mert mindig nagyon magasan hordta az orrát az égben, ami nem is esoda, hiszen valamennyi csillag őt bámulta.

— Csillám és Pörge vigan repültek le a földre. Mindketten ujongtak s alig tudtak betelni a gyönyörűséggel.

Egy fenyő-erdő fölött repültek el éppen. Még alig hajnalodott. Lenn az ég alján

halvány pirosság derengett s a fenyő-erdő is mélyen aludt még. Imitt-amott néhány öreg fenyő már fölébredt. Hogy meglátták a hópolyheket, elkezdtek barátságosan hajlongani s így szóltak:

— Szálljatok le reánk, hópolyhecskék! Szálljatok le!

De a hópolyhek nagyot kacagtak s tovább repültek.

— Látod? szólt Csillám Pörgéhez, hogy szeret bennünket az erdő?

Egy száraz fa gallyai fölött lebbentek el. A fán szomorúan dideregtek az apró verebek s csőrüket a szárnyok alá rejtették.

Hogy az egyik meglátta a hópolyheket, ijedten felkiáltott:

— Jaj, hópolyhek! Nézzétek, itt a tél! Mi lesz velünk? Éhen veszünk!

— Mi lesz velünk? Éhen veszünk! csipogta rá a többi veréb.

— Ugy látszik, ezek nem nagyon szeretnek bennünket, mondta Pörge.

S hamar odébb repültek.

A mezőn egy nyulacska billegette a fülét. Amikor meglátta a tánczó hópolyheket, elkezdett siránkozni:

— Jaj, végem van! Esik a hó! Nem tudok elrejtőzni a gonosz vadászok elől! A fehér havon meglátják a barnás-szürkés bundámat! S jaj, koplalni is fogok, mert ami kis eleség akad még, azt is elfödi a vastag hó.

— Ez is fél tőlünk! Nem is tudtam, hogy ilyen hatalmasak vagyunk, mondá Csillám.

Most egy város fölött repültek el s majd beleütődtek a torony keresztjébe.

— Hová, háová hópolyhék? kérdezte tőlük a kereszt.

— Mi közöd hozzá? felelte neki Pörge nagy hetykén.

— Na, na! Kár ugy elbizni magatokat! Feljön mindjárt a nap, az ugy bekap bennőteket, hogy nyomban végetek lesz!

— Ki az a nap? kérdezte Csillám az ő nagy tudatlanságában.

— Oh ti kis buták! Hát azt sem tudjátok? A nap hatalmas ur. Minden reggel eljön vérvörös köpönyegben. Tűz-arany a feje s ha rád néz, meghalsz. Nini!... már is látszik az arca.

S messze, messze, az erdő mögül feltűnt a napnak bíborban égő arca. Lassan emelkedett, fényét szerte szórta a házak födelén s az arany-kereszt is csillogott a sugaraiban, de meg a két hópolyheket is pirosra füstötte a fehér ruháját.

— De csak piros vagy! szólt Pörge Csillámhoz.

— Te is ám! mondá a másik.

— A nap, a nap! Jaj a nap! siránkoztak mindketten.

És szomorúan tovább repültek.

— Hallottam én egyszer valamit a napról Szent-Péter apótól a hópolyhe-iskolában, szólt Pörge, de nem hallgattam oda. Oh, én boldogtalan!

— Nézd csak a tüzes arcát! rebegé a megrémült Csillám.

— Füh!... furán érzem magam. Bizonyosan ez az a hirhedt meleg, mondá Pörge. Meneküljünk, meneküljünk!

— De háová? Olyan fáradt vagyok! szólt Csillám.

Az ut-szélien öreg koldus asszony ballagott. Hogy meglátta a hópolyheket, felkiáltott:

— Istenkém, hópolyhek! Itt a tél, itt a hideg. Mivel fütöm be a kis szobácskám?

— Látod? szólt Pörge. Minek is szökünk mi el? Mennyi szomorúságot okozunk a földön!

— Szánom-bánom, sohajtá Csillám. Már most mitevők legyünk?

— Repüljünk csak tovább!

— Már én nem bírom. Valahol le köll szállanom és megpihennem.

Az uton dülöngözve jött egy kapatos ember. Valami vig dalt dudorászott.

— Ennek jó kedve van, mondta Csillám. Talán ettől megtudhatjuk a dolgot alapjában.

Ebben a pillanatban az ittas ember is meglátta a fáradtan libegő kis hópolyheket. Nevetett és elkezdett a hópolyhecskéhez beszélni:

— Hópöhölykék, apró hópöhöly... pö... pöhölykék... ti szép pö... pöhölykék!... Rö... röpjületek az én orrocskámra... ocskámra... a piros orrocskámra.

S a berugott ember az ég felé tartotta a bibiresős piros orrát s közben vigan dudorászott.

— Ez kedves ember, szólt Csillám. Még muzsikál is a szájával!

— ... ocskámra... orrocskámra hópöhölykék!... rikkangatott tovább a vig ember.

— Én rászállok az orrára, Pörge!

— Én majd körül tánczoló az orrát, felelé Pörge.

És Csillám csakugyan rárepült az ittas ember orrára. De alig hogy rászállott, elkezdett keservesen panaszkodni.

— Jaj, jaj nekem! Jaj de melegem van! Hogy süt az orra! Elolvadok! Kedves Pörgém, szabadíts meg!

Dejszen! Orült Pörge, hogy a saját bőrért menthette meg. Tova lendült s messziről hallgatta a Csillám keserveit, míg Csillám egyszerre csak eltűnt... tündöklő csöppé változott s lepördült a részeg ember orra-hegyéről.

Pörge busan lengett tovább. Nagyon megbánta, hogy hallgatott a Csillám szavára. Szeretett volna vissza-repülni az

égbe, ahol olyan csoda-szép meséket mond az esthajnali csillag, a hold ezüst fénnel sző be mindent s az angyalok arany hárfákat pöngetnek.

De már ő is nagyon elfáradt. Alig birta tovább a repülést... midőn egyszerre csoda-szép dolgot látott. Óriási tükör fölött lebegett. A víz színére a nap aranyos, tüzipiros foltokat hintett s a roppant víz mozgott, hullámzott s enyhén, marasztalón morajlott.

A kis Pörge a víz fölött repült. De már csak úgy pihegett a pihe, midőn egyszerre hangokat hallott:

— Te vagy az Pörge?

— Ki beszél hozzám? kérdezte Pörge.

— A te édes anyád... a tenger.

— Az én édes anyám? szólt remegve Pörge. De már annyira kimerült volt, hogy szólni is alig birt.

— Jőjj az én ölembe, a te édes anyád ölébe! Altató dalt énekelek neked, leviszlek a végtelen mélységekbe, megmutatom neked az én birodalmam csodáit: az ezüst és arany halakat, az ezerszinű csigákat, a tengeri virágokat. Honnét jöttél, kicsi Pörgém?

— Az égből, suttogá Pörge halk hangon s csöndesen ereszkedett le a tengerbe.

— Majd ismét felszállsz te az égbe. Ráültetek egy rózsaszínű föllegre s repülsz fel, vissza a magasba!

A kis Pörgét elkapta egy piczi hullám, körülesókolta s erre Pörge édesen aludt: beleolvadt a tengerbe.

Fenn az égben pedig éppen most térdepeltetett kukoriczára három rakoncátlan hópolyhecskét Szent-Péter apó, akik le akartak szökni a földre.

Pásztor József.

Apróságok a természet világából.

farkasról. Ilyenkor télen, mikor a nagy hidegben a meleg kályha köré gyülekeznek az emberek, beszélnek legtöbbit farkas-komáról. De való igaz, hogy ilyenkor garázdálkodik leginkább és valóságos rém-mesék keringenek róla. Tulozzák veszedelmességét, azért alkalmoszerű lesz róla egyet-mást higgadtan elmondani. Szó ami szó: nem a legjámborabb állat ő kelme. Különösen a havasi juh-nyájának réme. Hyenekhez akár hányszor oda-lopózik és olyan ügyesen közelíti meg, hogy a juhászok és ebek csak akkor veszik észre, ha borzasztó gyorsasággal és öldöklési dühvel már prédául ejtett néhányat. Csak akkor elégszik meg egy darabbal, ha megzavarják, vagy nem érzi magát bátorságban.

Egyes farkas a gulyát vagy ménest csak a legritkább esetben támadja meg. Ilyen rabló-kalandra rendszeren egész csapat egyesül. A gulyát vagy ménest teljesen körülveszik és így kezdik

meg a támadást. Nálunk ilyen esetek alig fordulnak elő és a legtöbb csikó és fiatal szarvas-marha úgy esik prédául, hogy az erdőn legelő pár darabot szétugrasztják és a leggyöngébbet lerántják. Mióta nem legeltetik a szarvas-marhákat az erdőn, a farkas-károk jelentékenyen csökkentek. De ott, ahol a községek az erdő tövében vannak, késő őszszel vagy hó-mentes télen még mindig okoznak károkat.

Az embert csak a legritkább esetben meri az egyes farkas megtámadni, sőt csapatosan, farkában és csak akkor, ha az éhség nagyon kinozza. A magános ember azonban még ilyenkor is könnyen menekülhet, ha nem vesztí el lélek-jelenlétét és a maga hasznára fordítja a farkasnak természetes féltékenységét. Így például nagyon jó szolgálatot tehet a lámpás, valamelyes láncznak csörgetése, valamint a lovak csöngetyűi. Mindezeketől könnyen megijed farkas koma és esze-veszett futásnak ered.

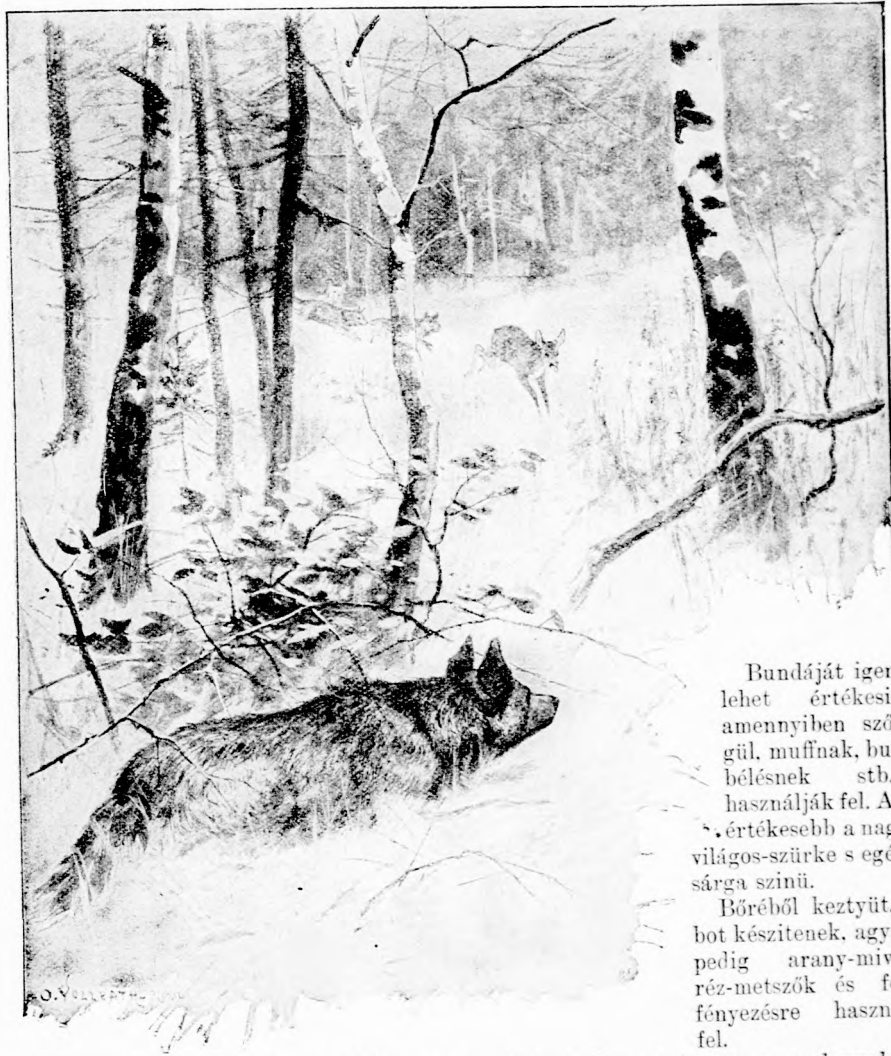
A farkasok csak télen szoktak csapatokba verődni és ekkor is csak a nagy inség tartja őket össze. Különböen egyenként, vagy kettesével kószálnak. A faluk vagy tanyák közelébe csak éjjel merészkednek; a legnagyobb ügyességgel ássák be magukat az istállóba és többit gyilkolnak és tépnek szét, mint amennyit meg bírnak enni. Ha zavartalanul végezhetik

munkájukat, akkor mindjárt ott a helyszínén tele-eszik magukat és azután, amit elvihetnek, elviszik. Hegy-vidéken, hol a juhok télen is nyitott akolban vannak, még az egyes farkas is próbál itt-ott szerencsét, és ha az éhség nagyon kinozza, nappal is betör az ilyen falu-végi akolba.

Nagy szükségben még a saját véreiket sem kimélik. Ha sebesült vagy beteg van a farkas-csapatban, azt irgalom és kegyelem nélkül széttépik és felfalják. A farkasnak olyan hatalmas az étvágya és olyan jó a gyomra, hogy egy-két birkát minden megerőltetés nélkül felfal és olyan jól érzi magát, hogy egy-két óra múlva szívesen megismétli a lakomát.

A farkas az ő mozdulataiban nem olyan ügyes, mint a többi ragadozó, de roppant erős és kitartó, ravaszága és agya-furtsága pedig akkora, hogy abban a tekintetben még talán a rókát is felülmulja. Hallása, látása, szimatja kitünő. Szelídíteni csak nagyon fiatal korában lehet, idősebb korában fölébred benne vad természetete, gonosz és harapós lesz és mihelyest alkalma nyílik rá, éppen úgy rabol, mint erdőben élő pajtásai.

Mint hogy a farkasnak hallása és látása olyan éles, vadászata nagy óvatosságot, figyelmet és ügyességet követel. A vadásznak csöndesen köll állnia vagy ülnie a

Bundáját igen jól lehet értékesíteni, amennyiben szőnyegül, muffnak, bundabélésnek stb.-nek használják fel. A legértékesebb a nagyon világos-szürke s egészen sárga színű.

Bőréből keztyűt, dobbot készítenek, agyarait pedig arany-mivesek, réz-metszők és festők fényezésre használják fel.

Szóval: haszna is van az embernek farkas-komából, de csak akkor, ha ő kelme már kilehelte páráját.

helyén és jól teszi, ha olyan ruhát vesz magára, mely nem nagyon üt el az erdő színétől, mert különben hamar észre veszi ordas barátunk.

ARANY KALÁSZOK.

Tettek és nem szavak bizonyágai a barátságának.

*

Ha te teszel jót, homokba ird bele; ha veled tesznek jót, véd márványba.

*

Akár mit tettél, magadnak tetted.

(Perzsa köz-mondás).

Aki igazi férfiú, nem követ el több olyan tettet, melyet már egyszer megbánt.

(Török-perzsa köz-mondás).

*

Aki köveket dob feléd, annak nyujts oda ételt.

(Török-tatár köz-mondás).

*

Az ifju küzködik, hogy az agg élvezzen.

FEJTŐRŐ.

Találós-vers.

*Bort hozott egy fiu nékem,
Megköszöntem nagyon szépen.
Nem volt nála edény-féle,
Sem hordó, sem üveg-féle,
Hogy hozta hát ilyen-képen?
Hogyha tudod, mondd meg nékem!*

REJTETT NÉV.

A	A	A	= Ragyogó égi test.
A	Á	E	= Art a vetésnek.
E	F	GY	= A föld egy kiemelkedése.
GY	H	J	= Török név.
I	J	I	= A test egy része.
L	N	Ó	= Régi fegyver.
O	P	R	= Férfi név.
S	L	CZ	= Szerszám.

A vastagabb koczkákban levő betűk egy híres királyunk nevét adják.

Tréfás számtan.

1.
Hogy bizonyíthatjátok be, hogy tizenkettőnek a fele hét?

2.
Öt vendég elé öt tojást adtak. Azt akarták, hogy mindegyik megkapja a maga tojását, de egy mégis a tálban maradjon? Hogy csinálták ezt?

3.
A következő kilencz számból:

1 1 1
7 7 7
9 9 9

ki tud olyképen hat számot törölni, hogy a megmaradt számok összege husz legyen?

Kiegészítendő versek.

1.
*Rossz szakácsné akkor kér csak —,
Amikor már megsülté a —*

2.
Intelem.
*Mielőtt ultra kelsz, imát mondjon —
S ez minden fegyvernél jobban segít —*

Földrajzi kérdések.

1.
Ki tud olyan magyar helységet megnevezni, mely vissza-fele olvasva ugyan-ugy hangzik?

2.
Melyik az a magyar város, mely vissza-fele olvasva olyan terméket jelent, mely többnyire a malomból kerül ki?

Történeti kérdés.

Kinek az aláírása ez?

Azok közt, kik legalább két rejtvényt fejtenek meg, 4 korona áru könyvet sorsolunk ki; azok közt, akik legalább hármat, 10 korona áru könyvet és azok közt, akik legalább a rejtvények felét fejtik meg, 15 korona áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIII. köt. 25-ik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Szeben-megye.

Helyesen fejtették meg: Rieger Sárka (részben) Schwarcz Emmy, Borhy Margit, Farkas György, Rosenfeld Vilma, Kuthy Béla, Szemző István, Mellinger László, Blau testvérek, Perényi Józsa, Bibél László, Herzfeld testvérek, Sziesz testvérek, Jármái Pali, Nagy Imre, G. Hunyady Ferencz, Kállay Helén, Mérey Dalma, Gaál Sárka és Magdus, Fenyvessy László, Brenner István, János, Feri, Géza, Mihály Margit, Mariska, Ilonka, és Erzsí, Havas Edith, Werner Janka és Margit, Weiser Arthur, Pap Irmuska és Zsigi, Fáber Józsa, Medvezky Sándorka és Margitka, Herzog Dóra, Vilma és Dezső, Pasíut Endre és László, Garay Lujza és Mariska, Dobai Zoltán, Vajda Valér, Kárpáti Zoltán, Véghelyi Lajoska, Szenes Klári és Ilonka.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Szemző István kinek a jutalom könyvet, »(Az ifju Anakharzis utazása Görögországban«, Irta Barthélemy, a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos, képekkel, díszes kötésben,) a kiadóhivatalt megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIII. köt. 24-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Borhy Margit, Totis Margitka, Ilonka, és Blanka, Bibél László Sommer József, Péterfi Jenő és Juliska, Blau testvérek.

— Olvassátok! —

*

Forgó bácsi tíz parancsolata.

1. Leveled papirosa sima szélü legyen és tiszta.
  2. Irkából tépt papirosra levelet ne írj.
  3. Levelet be ne porozz, be ne pocázz.
  4. Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.
  5. Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfejtés, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.
  6. Ami pedig a kiadó-hivatalnak szól (előfizetés, pótló számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése) azzal ne fordulj hozzám, a szerkesztőhöz.
  7. Leveled papirosa ne legyen rikoltó színü, se illatos.
  8. Csak fekete tentát használj írásra.
  9. Ismeretlen s csakis családi körben járatos becéző nevet ne használj.
  10. A szerkesztőségbe intézett levél állandó czíme legyen: Forgó bácsinak, a „Kis Lap“ szerkesztőjének.
- Aki e tíz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Magá a Szeretet kimeríthetetlen, örök forrás. De igenis, végesek az érzelmeket tolmácsoló szavak. Ennél fogra csak ismételni vagyok kénytelen boldog meglepedésem a fölött, hogy mint valami gazdag virág-eső hull reám a ti hálás ragaszkodástok biztosítása napról-napra. A jó Isten áldjon meg érette mindnyájatokat mind a két kezével s derítsen rátok, szüeltekre és a hozzátok tartozó hívekre boldog új esztendőt!

Forgó bácsi.

*

Sarlay Theobald. Igaz-e, hogy a köszén fekete gyémánt? Persze, hogy igaz. A gyémánt csak úgy ég el a tűzön, mint akár mely köszén-darab. De a kérdésed ismét olyan, amelyre a választ megadja a természet-tan vagy az Athenaeum Lexikona. — Haksch Mariska. Megilletődéssel olvastam kedves bucsu-soraidat. Tizenhat esztendő kislánynak díszes és tartalmas olvasmány a »Magyar Lányok« cz. heti-lap. Isten veled, te nagy kislány! — Farkas László. Örvendő tudomásul veszem a te fényes osztályozásodat. Művecskédet besoroztam. — Zahorszky testv. Kedves mamá-tok kívánságát közöltem a kiadó-hivattal, amely annak teljesen meg fog felelni. Az ő szeretetreméltó soraiban s a ti levelketeekben foglalt érzelmeket szívólvól viszonzom. — Fáber Józsa. Nagyon könnyű portékák azok, öcsikém. Vagy talán hugoekám? Mert sokan közöltek kis lányok női névnek vélik a »Józsa« nevet, mivel, mint a latinos női név, a-ban végződik. De hát akkor női név a Miska, Pista, Béla, Gyula is, míg a férfi-nevet jelző us végzetű nevek közt ott a magyar Ilus is. Ez pedig ugy-e, hogy nem férfi-név? — Rosenfeld Vilma. Már hogy ne fogadnálak szívesen? — Ifj. Simó Béla. Vigan és folyékonyan pörög le az a te leírásod. De valami nagyobb érdeklődést nem költ az olvasóban. A záporosó magában kalandnak még nem elég. Meg aztán kore-olyázás idején inkább valami téli kirándulástokat írtad volna meg. De annyi bizonyos, hogy erősebb megfigyeléssel később közölhető dolgokat fogsz te írni. Ennyit biztatásul. — Péterfi Juliska és Jenő. A te kérdésedre is a Lexikon adja meg a választ. Rejtvényeid közül az 1-nek épp csak a megfejtését küldted be az egyes sorok értelme nélkül. Melyik az a mellék-folyó? Mit lelek a Bácskában? stb. A 2-ikban az sz, a 3-ikban a zs két betűnek van véve, ami nem járja. Kifogástalan a 8-ik számú, s ezt közlöm is. A gondos írást s csinos rajzot dícsérhetem. — Br. Th. E.-né: (Würzburg) Levél megy. — Majba Vilma. Amennyire örülök soraidnak; inkább ne íj, semmint a szemedet gyöngítsed vele. Egyébkint: az olcasás jobban erőltet az írásnál. De ezzel nem akartam rád ijesztetni. — Schwarz Emmy. Ha egyszer apával meglátogatnál? Nagyon örülnék neki. — Mariska néni. Ezer köszönet és köszöntés. — Préger Aurel. Azt, hogy nincsen szép írásod, én nem is rovom meg. De már azt megkövetelem, hogy tiszta levelet írj. Szabad »kitűnő« tanulónak takaros levelet is írni. — Kállay Helén. Az elmaradt jutalom-nyeremény miatti panaszokra nincs válaszom. — Több levélről a jövő számban.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP

1903-iki első félévi folyamára.

(A „Kis Lap” 64-ik kötetére.)

ATVANKÉT kötet beszél a »Kis Lap« multjáról. Hatvankét kötet bizonyítja, hogy a »Kis Lap« mindig a legjobbat és legszebbet igyekezett olvasóinak nyújtani.

Az új félévben még új munkatársakkal is erősíti a »Kis Lap« régi, kipróbált gárdáját. Így

Benedek Elek

az ifjuságnak ez a kedves és kiváló írója, mint a »Kis Lap« fő-munkatársa ezentul csakis a »Kis Lap« számára írja bájos, zamatos magyarságu ifjúsági elbeszéléseit. **Benedek Elek**, a „Magyar Mese- és Monda-világ” híres szerzője ezentul a »Kis Lap« olvasóit fogja első sorban az ő szép meséivel gyönyörködtetni.

Egyik oszlopa lesz ezen fölül a »Kis Lap«-nak

Gaal Mózes

is, aki

A három kenyeres pajtás

ezimen hosszabb és rendkívül érdek-feszítő elbeszélés közlését kezdi meg a »Kis Lap« új folyamában.

A régiek közül gyakran fognak a »Kis Lap« olvasói dr. Kunos Ignácczal találkozni, ki »Gül-Baba meséi« czim alatt irt keleti tündérmeséivel eddig is annyi gyönyörűséget szerzett apró hiveimnek. Nagy Endre »Kerekes Palkó kalandjait« fogja az új évfolyamban befejezni és Farkas Gyuláné a vonzóan megirt elbeszélések egész sorozatával fog a »Kis Lap« olvasóinak kedveskedni. Gyakran fog megszólalni a »Kis Kap« annyira kedvelt Mamája, továbbá Etelka és Ida néni is, valamint Pásztor József, Csukási Ilona, Mendelényi Béla, Szász Margit, Krenedics Ferencz, Goda Géza, Bodonyi Nándor, Szigeti Ernő, Hevesi Sándor, Jakab Ötön, Krécsy Béla

(Béla bácsi) és az írói nemzedéknek még sok más új és régi tagja, hogy egyesült erővel minél változatosabbá tegyék a »Kis Lap«-ot. A versírók közül Roboz Andor, mint a »Kis Lap« társ-szerkesztője ezentul is gondoskodni fog, hogy a költemények, úgy tárgyukat mint alakjukat tekintve, a legnagyobb változatosságot mutassák. Lelkesen segítik a törekvésben Jakab Ötön, Székely diák, Szirtes Arthur, Andor diák és a »Kis Lap« többi versírói. A régi rovatokhoz (Innen-onnan, Apróságok a természet világából, Az iskolából, Tréfák, Játékok, Találós versek. A kis ezermester stb.) most kezdődő évfolyamban még újak fognak járulni.

És ha gyönyörű képei miatt eddig is nemcsak a legjobb, de a legszebb gyermek-lapnak ismerték a »Kis Lap«-ot, még inkább az lesz ezután, minthogy a kiadó-társaság áldozat-készsége folytán, 1903. január elsejétől **megnagyobbított alakban** fog megjelenni. Megnagyobbított alakban azért, hogy még többet foglalkozhassék olvasóival, hogy pályázatok, szórakoztató, gondolkozásra készítő feladványok kitűzésével, rejtvényeinek változatosabbá tételével és az apró, hasznos közlemények szaporításával még közelebb férközhessen kis hivei lelki-világához s még fokozottabb mértékben tanítója és jó barátja lehessen.

Régi hívek, új hívek sorakozzanak tehát mentül számosabban a »Kis Lap« zászlaja köré, hol tárt karokkal és szeretettel fogadja őket

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre ... .. 2 korona.**Fél évre ... .. 4 „****Egész évre ... .. 8 „**

Az előfizetések, legcélszerűbben postai-utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.